

IV, 5

humanisties blad voor jonge mensen

INHOUD

FUSIE - REDAKTIE

DOLLE MINA II - GERRIT PELKMAN

IS GEZELLIGHEID ZO GEZELLIG? - HANS
NOOTENBOOM

MISVERSTAND

GESPREK IN DE TREIN - HANS NOOTENBOOM

ALS IK 56 BEN

INDRUKKEN VAN IEMAND DIE ZICH BEZIG HOUDT
MET „GASTARBEIDERS” - GERRIT

LEVEN IS ENERGIE IS VRIJ

AAN EEN REKRUUT

KOMMUNIEKAATSIE—ADVERTENTIES

REDAKTIONEEL

Wanneer dit nummer van Libertijn verschijnt zijn Frank Tas en Marie Reehorst vertrokken naar (het z.g.n.?) donker Afrika. Frank gaat twee jaar werken aan de Université Libre du Congo in Kisangani Rép. Dém. du Congo. We hopen dat Frank zich binnen de geplande tijd overbodig zal weten te maken. Frank en Marie worden allebei hartelijk bedankt voor de tijd en zorg die ze o.a. aan de grafiese verzorging en lay-out hebben besteed. Gelukkig hebben we iemand gevonden die de grafiese verzorging en illustratie voortaan op zich wil nemen, n.l. Aad Hoogendijk.

Harry Wilhelm heeft zich i.v.m. zijn studie teruggetrokken als medewerker. Zijn plaats heeft Gerrit Pelkman ingenomen:

Voor de meeste medewerkers aan Libertijn geldt, dat hun studie, werk, belangstelling en persoonlijke omstandigheden soms ingrijpende veranderingen ondergaan.

Daardoor is het b.v. niet mogelijk om themanummers te maken. VERDER BLIJFT HET NOODZAKELIJK DAT MEER LEZERS KOPIJ OPZENDEN AAN POSTBUS 2332 UTRECHT.

4e jaargang nr. 5 - 1970

redactie- en administratie-adres: postbus 2332

postgiro: 1382777, utrecht

abonnementsprijs: f 7,25

losse nummers: f 1,—

advertentietarief op aanvraag.

redactie en medewerkers:

wim van duy1, betty gerritsen, lex hegt, els peekel,

gerrit pelkman, hans nootenboom.

grafiese verzorging en illustratie: ed plieger, hans nootenboom, aad hoogendijk.

druk: j&d v. d. horst, utrecht.

FUSIE?

In de dagbladwereld wordt de laatste tijd duchtig gefuseerd. Economische motieven zijn vaak de hoofdoorzaak voor een fusie of konsentratie van verschillende dagbladen. Helaas hebben de journalisten, die tenslotte de krant voor een groot deel zijn „gezicht“ geven, hier weinig in te zeggen.

Aan de lezers van de desbetreffende kranten wordt helemaal niets gevraagd. Die zijn tenslotte niet verplicht de krant te blijven lezen.

Bij Libertijn wordt op het ogenblik ook gedacht aan een fusie en de redactie meent dat de lezers van dit blad hiervan vroegtijdig in kennis moeten worden gesteld. U zult zich afvragen. Een fusie, akkoord maar met welk blad?

Wel, de Studentenvereniging op Humanistische Grondslag „Sokrates“ geeft op het ogenblik het blad „Drupelsteen“ uit. Tijdens een kongres van bovenstaande vereniging werd door de afdeling Utrecht een motie ingediend, waarin werd voor gesteld „Drupelsteen“ in zijn huidige vorm op te heffen en over te gaan tot een fusie met het Humanistische Jongerenblad „Libertijn“. Hierbij zou er ook sprake moeten zijn van een kollektief abonnement voor de leden van Sokrates.

Er kwamen hiertegen nogal wat bezwaren:

1. „Libertijn“ kende men niet. Was het een goed blad, zouden wij daar wel mee in zee kunnen gaan?
2. Het voorstel van de afdeling Utrecht van Sokrates behelsde bij aanname ervan, dat men een kollektief abonnement moest nemen. Er bleek n.l. wel belangstelling voor een landelijk blad te bestaan; dus was het voordehandliggend dat het gefuseerde blad als landelijk blad werd aangevaard. Eventuele specifieke informatie betreffende Sokrates zou op een apart inlegvel mee verstuurd kunnen worden. Eén en ander geeft wel een verhoging van de kontributie voor de leden van Sokrates.

ad. 1. Volgens de redactie is het niet van belang welk blad Libertijn op het ogenblik is, maar welke mogelijkheden er zijn na een fusie met Drupelsteen. De eventuele naamsverandering is onbelangrijk. Een voordeel van het gefuseerde blad is natuurlijk een groter verspreidingsgebied en een breder samengestelde redactie. (Niet alleen studenten, maar ook bijv. werkende jongeren).

ad. 2. De redactie kan uit ekonomies oogpunt het alleen maar toejuichen dat er kollektieve abonnementen zouden worden afgesloten. Het geeft meestal een vermeerdering van het aantal lezers. Iedere groep moet natuurlijk voor zich zelf uitmaken of men over wil gaan tot een kollektief abonnement. Overigens is zo'n abonnement per lid goedkoper (f 5,— per jaar).

Het resultaat van de discussies was dat het Hoofdbestuur van de S.V.H.G. Sokrates over deze materie met de redactie van Drupelsteen zal gaan praten, waarna overleg zal volgen met de redactie van Libertijn en het Humanisties Jongeren Sentrum.

Tot slot een vraag aan onze lezers, wat is Uw mening hierover, voelt U voor deze fusie en zo ja of nee, waarom dan wel.

Gaarne reakties hierover aan de redactie van Libertijn, Postbus 2332, Utrecht.

DE REDAKTIE

dolle mina II

MINA MAAKTE HET TE DOL, OFTEWEL
NOOIT HAND IN EIGEN BOEZEM STEKEN

In mijn vorige stukje over Dolle Mina had ik het erover, hoe Dolle Mina de hand legde op één van de conflicten die een veranderende samenleving bij haar leden veroorzaakt. De beste behandeling van zo'n psychische conflict-situatie, die ik zie, is: Je afvragen „Waar sta ik?“ Als het ware binnen jezelf partij kiezen voor één van de strijdenden. (Eventueel door een tussenstandpunt in te nemen het conflict verzachten. Je krijgt dan het zogenaamde genuanceerde denken).

In het psychische Dolle Mina-conflict is nog een andere behandeling mogelijk, namelijk: Naar de ene kant (c.q. progressief) praten, en naar de andere kant handelen (c.q. conservatief blijven). Dat is niet zo'n beste behandeling, want er blijft dan altijd een gevoelige snaar over. Een aardig voorbeeld daarvan maakte ik op de HJG-Rotterdam mee:

In de pauze van de bewuste avond was onze Gast-Mina in de keuken verzeild geraakt, en had daar een velletje papier van de muur gehaald, dat zij na de pauze voorlas.

Het blaadje bevatte aanwijzingen voor de gastheer en de gastvrouw, en was helemaal gesteld in de trant van „De dame zet bloemetjes op tafel en wast de kopjes af, en de heer maakt de barstaat op en zorgt voor het bier“. Arme, zelfgenoegzame, gezapige HJG-r. Nou was die lichtvoetige Mina precies op zijn eksterroog gaan staan! Zaten we daar met zijn allen lekker progressief naar Dolle Mina te luisteren, en dan vertelt dat kreng ineens, dat er van ons geen moer deugt! Maar dát kan niet! Het boze buitengebeuren moet zij bekritiseren, niet óns! Het protest was dan ook recht evenredig met het onschuldige van deze mini-Mina-provocatie. Drie kreten die ik opving zal ik hier weergeven. (Namen ben ik al lang vergeten).

„Bijzonder onfatsoenlijk om een blaadje van de muur te halen“ (Inderdaad niet netjes. Voor de rest slaat dit als een lul op een drumstel).

„Dat betekent toch niets. Die aanwijzingen waren zo maar geschreven om het het bar-personeel wat makkelijker te maken“ (Akkoord. Natuurlijk bevatte dat blaadje geen gebiedende wijs. Maar het feit blijft, dat iemand in zijn naïviteit een klein stukje traditionalisme had blootgegeven door juist te schrijven in de stijl van „De man doet dit, en de vrouw doet dat“, en dat de vereniging — ook ik — zich mede „schuldig hadden bekend door die stijl als vanzelfsprekend aan te nemen). Later wezen wij elkaar er uitgebreid op, dat er twee mannen stonden af te wassen. Dat was nog het meest realistische. Het was helemaal niet zo erg; alleen: wij waren betrapt, en daar hielp geen lieve Mina meer aan. Het was niet zo erg, van dat papiertje. Ik had het zelf kunnen schrijven, hoewel ik me ronduit, vierkant en met heel mijn hart vóór Dolle Mina uitspreek. Op deze manier is iedereen te betrappen, want niemand is voor honderd procent konsekvent in zijn opvattingen en in zijn handelen.

Het was niet zo erg — van dat papiertje. Wat veel erger was, dat was de reaktie op de confrontatie ermee. Die Telegraaf-hetze-achtige verontwaardiging, die getuigt van een volslagen onmacht om zichzelf kritisch te beschouwen, en consequent een oordeel over zichzelf te vellen, zelfs al is dat oordeel misschien vernietigend.

Arme HJG-r, die denkt, dat hij geëngageerd is, omdat hij iedere week naar een progressieve spreker luistert, en dan zegt: „Ja, er is veel leeds in deze wereld”, om vervolgens een plaatje op te zetten (Beat in Germany, met het Hazy Osterwald Sextet). Wat viel hij door de mand, toen iemand de moed opbracht om — heel even — de problematiek op hemzelf te betrekken.

Arme HJG-r. Ik hou ermee op, ik ga een pilsje pakken.

Arme HJG-r, die noch de sportiviteit kan opbrengen om zich betrappt te bekennen, en zich daardoor te laten stimuleren tot een nieuw gewetensonderzoek, noch de moed heeft om te repliceren. „Zo vinden wij het goed”, en om daarvoor ook op te komen.

Arme HJG-r, wat bleek hij zielig klein, door op zo'n zenuwachtige manier boos te worden in plaats van ofwel: Gewoon te zeggen „Ja, je hebt gelijk, ik zat verkeerd”, ofwel: Gewoon te zeggen „Nou, en?”

Gerrit Pelkman
Heineken's Jongeren Groep
Rotterdam

Voor de redactie van Libertijn:
Publiceer het maar rustig, er reageert toch geen hond op.

“is gezelligheid zo gezellig?”

„Gezelligheid kent geen tijd”, „Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens”, „Oost West, thuis best”. Wie kent er nog meer van die specifieke spreekwoorden, die zo goed de Nederlandse gezelligheid karakteriseren? Weet U overigens dat het woord „gezelligheid” in het Frans bijv. niet voorkomt in de betekenis, die wij eraan hechten?

Waarom nu al deze vragen? (Oh, neem mij niet kwalijk, dit is weer een vraag). „Voor mij is het duidelijk dat de Nederlandse gezelligheid een stierlijk vervelende zaak is. Dit is een grove generalisatie, er wordt hier gesproken over een zo abstrakt iets met een zo grote stelligheid waardoor het wel gewenst wordt één en ander te verduidelijken.

De Nederlandse gezelligheid vindt men vaak terug op verjaardagen en de zogenaamde sociëteitsavonden van bijv. Humanistische Jongerengroepen of Studenten-gezelligheidsverenigingen. Het enige bindende element is het feit dat men allemaal die ene persoon kent die toevallig weer wat ouder is geworden of het feit dat de pils twee kwartjes kost. De gesprekken beperken zich tot het weer van die dag of van die dag een jaar geleden of als er mensen met een vooruitziende geest aanwezig zijn over het weer van het volgende jaar. Daarnaast zijn auto's en vrouwen soms erg in trek en als het verdomde gezellig wordt komt er de gebruikelijke serie schuine bakken. „Zeg, ik heb goekope kapotjes te koop”. „Echt waar, occasions”.

Bovenstaande onderwerpen kunnen niemand kwetsen, want je moet het gezellig houden nietwaar? (Alleen die ene mop kan misschien niet door de beugel). Bij H.J.G.'s en Studentenverenigingen zal meer de hoeveelheid verwerkte pils een graadmeter zijn voor de gezelligheid. Ik ben nu helemaal niet een fervent tegenstander van drank, schuine moppen, vrouwen e.d. maar wel een tegenstander van het doelloos met elkaar praten over vrijblijvende onderwerpen, het gewoon maar aanwezig zijn omdat men niets anders te doen heeft.

ATTENTIE: Dit wordt geen pleidooi voor het vormen van actiegroepen, maar waarvoor dan wel?

„Wellicht voor een alternatieve gezelligheid”.

Nee dat niet, het antwoord staat min of meer verborgen in één van de voorgaande zinnen genoemd. Daar stond n.l. dat men naar zo'n sociëteitsavond ging omdat men niets anders te DOEN had. Voor een verjaardag geldt dat natuurlijk niet, want een verjaardag is een sociale verplichting. De verjaardag heb ik er alleen maar met de haren bijgesleept om een bepaalde sfeer te beschrijven. Men zal in een bepaalde groep iets wezenlijks moeten gaan doen, oftewel gezamenlijk ergens mee bezig zijn. Dit zijn weer allemaal vage kreten, maar het zou verduidelijkt kunnen worden met een aantal voorbeelden. Wanneer iemand lid wordt van een sportvereniging is dat primair vanwege zijn interesses in die bepaalde sport. De sport zal dienen als een kommunikaatsmedium tussen hem of haar met de andere leden.

Ditzelfde geldt voor Supportersklups van één of andere voetbalteam. (Feyenoord bijvoorbeeld). Met bovenstaande voorbeelden wil ik aantonen dat voor het goed functioneren van een groep mensen er tussen die mensen een bindend element moet bestaan, een gemeenschappelijke interesse. Met dat bindende element dient iets gedaan te worden, anders ontbindt de groep. Die gemeenschappelijke interesse kan volgens mij nooit gezelligheid zijn, al zal zo iets er wel uit kunnen voortvloeien. Als eenmaal het bindende element bekend is moet er gewerkt gaan worden. Gezamenlijk dient men te komen (in Milaan) tot het doel, dat gesteld is. Voor wat betreft de sport is dit vaak een konkrete zaak, maar voor mensen, die zich bezig houden met maatschappijproblemen wordt dat moeilijker.

Het feit echter dat men tezamen met iets bezig is en dat zal vaak ook creatief of desnoods ludiek zijn, kan bevrijdend op iemand werken al zal je je normale frustraties er niet mee kwijt raken. Die laatste raak je wellicht eventjes kwijt bij een geslaagde aktie als konsekwentie van je handelen. Binnen Humanistische Jongerengroeperingen dienen werkgroepen geformeerd te worden, die zich bezig houden met maatschappijkritische onderwerpen of wel men moet aansluiting zoeken met deze werkgroepen.

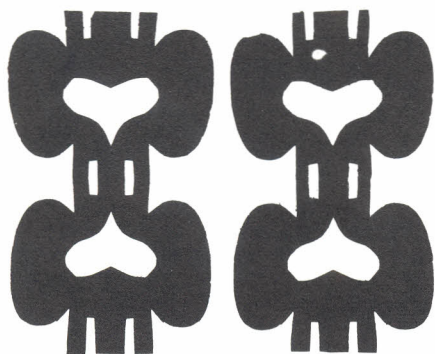

(Er zijn er genoeg. Jullie luisteren toch ook naar V.P.R.O.-vrijdag en Dit is het begin op V.A.R.A.-zaterdag?). Het bindende element zou de humanisering van onze maatschappij kunnen zijn of het signaleren van de humaniserende tendensen. Alsjeblieft geen gelul over „Wat doe ik met mijn leven als ik zestig ben“ (Kreperen?) of „Het waardebese in een veranderende samenleving“.

Uit het bovenstaande zou men de konklusie kunnen trekken dat je konstant moet signaleren, protesteren en konfereren. Dit is voor velen een onmogelijke bezigheid; het is verduveld moeilijk konstant op je tenen te lopen (denk aan het hart). De werkgroepen zullen echter nimmer alleen maar werken, maar ook feesten waardoor de relativiteit van de verrichte „werkzaamheden“ wordt gezien.

Tenslotte nog deze (scherps)-stelling: „Het bijwijken zogenaamde DOORZAKKEN is voor het goed functioneren van een werk- en/of aktiegroep een essentiële zaak“.

HANS NOOTENBOOM

misverstand

In de tram of de bus gaan vreemde mensen zo min mogelijk met hun gezichten naar elkaar toe zitten.

Twee minuten voorbij Gouda was ze in zijn coupé komen zitten. Ze zei niets; hij wist niets te zeggen. Er was geen krant waarachter hij zijn gezicht kon verbergen. Weglopen zou onfatsoenlijk zijn — wou hij ook helemaal niet. De trein reed. Nog zestien minuten naar Utrecht. Zij keek langs hem heen; hij wist niet waar hij kijken moest. Daverende wielen, regelmatig over de rails. Hij keek naar haar mond; hoger durfde hij niet — niet naar haar ogen! Wel lager, maar daar was het aantrekkelijk, en dat maakte de spanning nog groter. Het gaf de neiging om wild heen en weer te bewegen met lichaam en ledematen. Maar dat kon natuurlijk helemaal niet! Nog dertien minuten naar Utrecht. Bevrijdend Utrecht!

Toen, terwijl de stilte door zijn hoofd gilde, snerpnd op het ritme van de wielen:

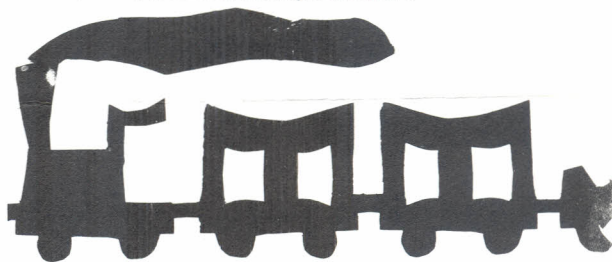
„Mooi weer hè?“

Zij keek met een vraagtekengezicht naar buiten, waar een noordwester — kracht acht — de weilanden geselde met een mengsel van regen, hagel en natte sneeuw.

(Zak! Hoe kon ie nou zo iets oerstoms zeggen?!).

Toen keek ze naar hem en glimlachte.

„Inderdaad“, zei ze, „stralend, letterlijk: stralend“.

treingesputter

Eén retoer Gouda.

Is dit de trein naar Gouda?

Het achterste treinstel meneer.

Pardon, U mag hier niet roken!

Kaartjes alstublieft.

Wel Meneer, deze trein stopt niet in Gouda. U zit verkeerd.

Maar in Utrecht zei iemand . . .

Dan had die iemand ongelijk en U mag nog blij zijn dat U vandaag mag reizen zonder te betalen. In Rotterdam-Noord moet U uitstappen en overstappen op de stop-trein (let wel de stoptrein) richting Gouda.

Ja, hè, dat komt ervan als mensen boven de 65 jaar plotseling een dag gratis mogen gebruik maken van de N.S. (Spoor ook op uw zeventigste . . .). Prompt stappen ze in allerlei verkeerde treinen, omdat ze niet gewend zijn om te reizen. Tenslotte is zelfs voor een A.O.W.-er het zich verplaatsen nog niet zo goedkoop als je wel zou wensen. De volgende keer, wanneer het weer vrij reizen is, blijven ze gewoon thuis omdat ze toch niet op de juiste plaats en tijd aankomen. Voor de rest van de bevolking maakt de N.S. een goede beurt, want die doen tenminste wat voor de bejaarden! (Bijv. snel in- en uitstappen bevordert het reisgenot; evenals het overstappen in 4 minuten van spoor 4 naar spoor 12). En tenslotte heeft de regering de A.O.W. weer niet te verhogen daar de 65-plussers toch alleen thuis blijven.

H. N.

als ik 56 ben

Mijn zoon. Je bent nu vierentwintig. Je hebt iets van het leven gezien. Je bent entoesiast en vol idealen. Dat is goed, maar ik wil je waarschuwen: wees voorzichtig. Denk niet, dat je alles kunt, dat je de wereld kunt overen en de Maatschappij naar je hand zetten. In werkelijkheid heeft de Maatschappij jou in bezit en daar kun je nooit van los komen. En dat is maar goed ook. Want de Maatschappij is nu voor je, wat je moeder was toen je pas geboren was. Ze geeft je alles wat je nodig hebt. Voeding, kleding, vrienden, vrij ruime kansen op seksuele bevrediging, schoonheidsbeleving, expressie en communicatie en zelfs kansen om creatief te zijn en te experimenteren mits je doeleinden gericht zijn op het welzijn van de Maatschappij. Wat wil je nog meer? En het enige wat zij ervoor terug vraagt is: Gehoorzaamheid. En is dat zo'n hoge prijs?

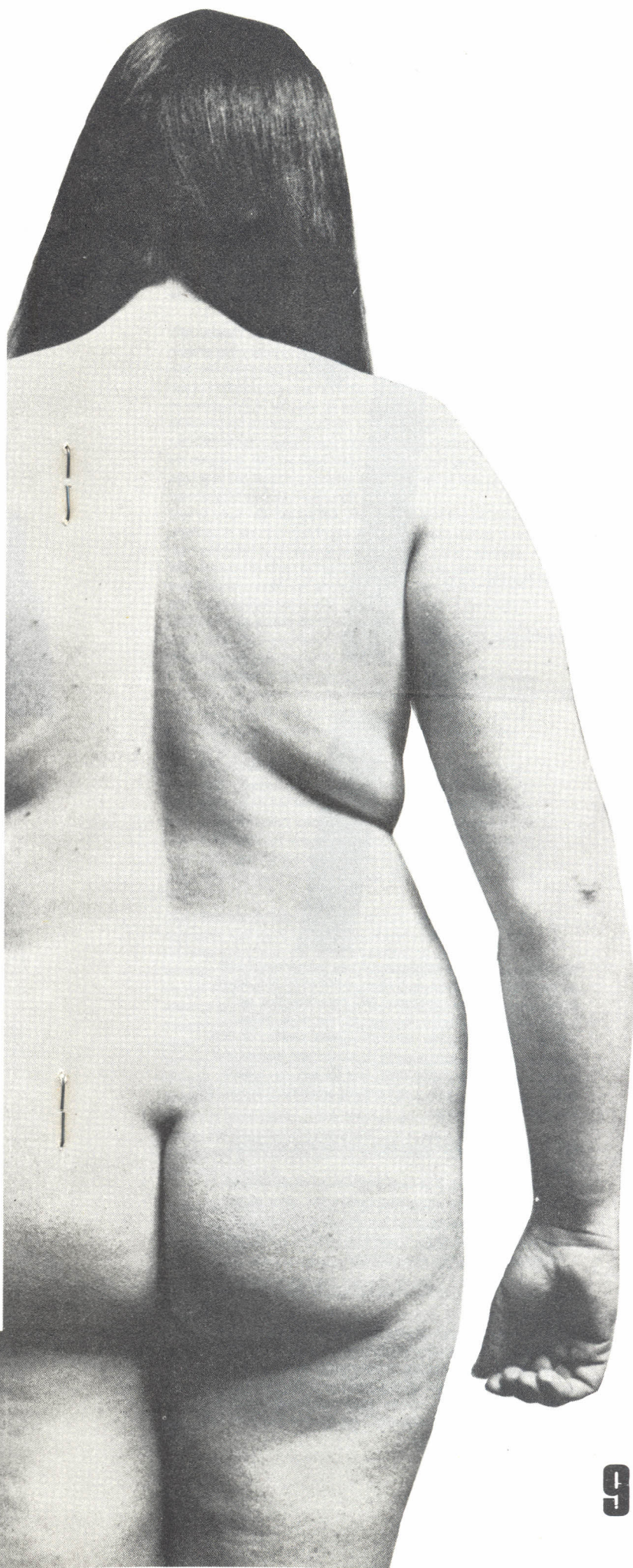
Je zegt, dat er veel verdriet en pijn zijn bij volkeren die niet tot onze Maatschappij behoren. Dat is waar, en het is goed als je wilt trachten die te lenigen. Maar houd je daarbij aan de regels, die onze en hun Maatschappijen voorschrijven. Anders zul je machteloos zijn en niets bereiken. Of je zult oorlog en revolutie moeten ontketenen, en daarmee nog meer pijn en verdriet veroorzaken.

Je zegt, dat de organisatie van de huidige Maatschappij je benauwt en belemmert in je vrijheid. Je wilt haar in een andere vorm gieten. Maar heb je wel een deugdelijk alternatief? En is het wel zinvol om daarnaar te streven? — Buiten de Maatschappij ben je immers machteloos. En bovendien, je verfoeit heldendom of martelaarschap — dat zeg je zelf. En gesteld, dat je die nieuwe maatschappij-vorm (die je nog niet pasklaar in model hebt) zou bederven en omvormen volgens zijn eigen egoïstische inzichten en gebrek aan inzichten? (Was jij het ook niet, die betoogde, dat machtswil en menszijn inherent zijn? Welnu is dan ook „elkaar verdrukken” niet inherent aan mens zijn?).

Je zegt, dat de uitingsvormen die je ter beschikking staan niet meer op je medemensen doorwerken, omdat ze afgesleten, clichématig en stereotyp zijn. Je zoekt naar nieuwe vormen van expressie en communicatie. Gesteld, dat je zult vinden — Denk je dat nieuwe vormen van overdracht wel begrepen worden?

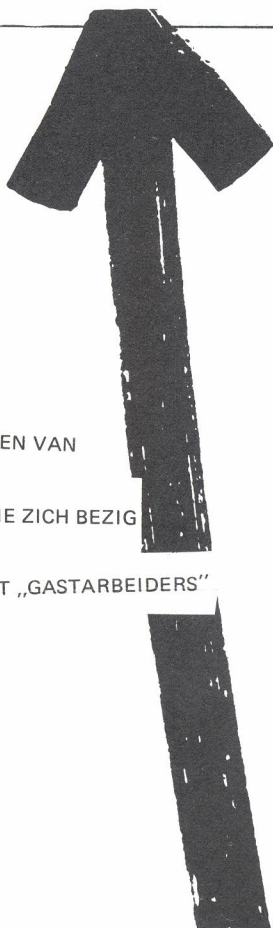
Je hebt ooit liefde gehad, naïef, eerlijk, spontaan, hartstochtelijk en onvoorwaardelijk. Dat denk je maar. Het was geen liefde maar rijping, volwassen worden. Zoek geen hartstochten, maar evenwicht. Zoek een partner, die jou aanvult en compenseert. Zoek een partner, die jij kunt aanvullen en compenseren. Zoek vooral ook een partner van wier trouw jij verzekerd kunt zijn. En blijf haar vooral ook trouw; ook als jullie relatie een tijdlang stroef mocht verlopen of perioden van sleur mocht doormaken. Je zult zien, dat trouw op den duur meer geluk brengt dan passie.

Dat zal ik allemaal zeggen. Maar ik maak me er niet bezorgd over, want hij zal denken: „Gô, de ouwe wordt nou al seniel. Lamalulle!”

gastarbeiders

***De* bouwende belegging**

INDRUKKEN VAN

IEMAND DIE ZICH BEZIG

HOUDT MET „GASTARBEIDERS”

Wie zich verdiept in de literatuur, die betrekking heeft op het verschijnsel van de buitenlandse arbeiders, komt in elk geval tot één conclusie: Wij, de westelijke, ge-industrialiseerde landen, kunnen ze niet meer missen. Van alle kanten brullen wetenschappers, politici en congressen om het hardst: Naar huis sturen van buitenlandse werknemers zou betekenen: Het sluiten van talloze bedrijven en daardoor werkloosheid en achteruitgang van het nationale inkomen.

We kunnen ze niet missen, de buitenlandse arbeiders. Maar

1. Heeft iemand zich al eens afgevraagd of de niet ge-industrialiseerde ontwikkelingslanden, waar ze vandaan komen wel zo gelukkig zijn met de situatie?
2. Behandelen wij de buitenlandse arbeiders wel naar de waarde die ze voor ons hebben?

Wat betreft de EERSTE VRAAG heb ik twee titels gevonden:

- a. Het verslag van een internationaal seminaar in Athene (OECD 1966) waaruit blijkt, dat er geen gegevens zijn om die vraag afdoende te beantwoorden.
- b. Een artikel van een zekere Tadeusz Stark (World Justice 1966—'67), die de kosten en opbrengsten van de „internationale migratie” van Spanje becijfert voor de jaren 1960—1965).

De belangrijkste KOSTEN die Stark noemt, zijn de kosten van opvoeding, onderwijs en medische en sociale zorg, die geïnvesteerd zijn in mensen, die vertrekken, zodra zij hun produktieve leeftijd bereikt hebben.

De belangrijkste OPBRENGSTEN bestaan dan uit het geld dat de migranten naar huis sturen en de gevolgen van vermindering van werkloosheid (Minder werkloosheidsuitkering; minder noodzakelijke investeringen in bedrijfsleven).

Door middel van een rekensommetje komt hij dan tot de conclusie, dat Spanje in die vijf jaren \$ 54 miljoen op de internationale migratie heeft moeten toeleggen.

Nu lijkt de aanpak van Stark me, ook zuiver economisch gezien wel erg simplistisch. Niettemin maakt hij het iets waarschijnlijker, DAT DE ONTWIKKELINGSLANDEN VAN DE GEGROEIDE TOESTAND GEEN STEEK WIJZER WORDEN (althans zuiver financieel, en op korte termijn).

Wat betreft de TWEEDE VRAAG: Van enige dankbaarheid is geen sprake.

Het zou bijvoorbeeld gunstig zijn, zowel voor de individuele buitenlandse werknemers, als voor de landen waar ze vandaan komen, als de buitenlandse werknemers de gelegenheid zouden hebben om een GOEDE VAKOPLEIDING te volgen. Maar neen, de westelijke landen zijn als de dood, dat zij weer naar huis zouden gaan als ze eenmaal een beetje scholing hebben. Het in hen geïnvesteerde geld zou dan verloren zijn.

Stel je voor: de westelijke landen zijn wel bereid om te profiteren van de veel hogere investeringen die de landen van herkomst gedaan hebben in opvoeding en elementair onderwijs. Ook in Nederland is het zo, dat een buitenlandse arbeider alleen een vakopleiding mag volgen als aangetoond is, dat „zijn waarde voor het bedrijfsleven en zijn status op de maatschappelijke ladder daardoor verhoogd worden” (Aldus de Nota Buitenlandse Werknemers van ons aller Roolvink).

De buitenlandse werknemers die in de westelijke landen komen, zijn totaal vreemd: Onbekende taal, vreemde gewoonten, een ware jungle van wettelijke rechten en verplichtingen. (Arbeidsrecht, verzekeringen, regels over het wonen).

AANPASSINGSMOEILIKHEDEN zijn dan ook helemaal niet vreemd. Om de buitenlander te helpen bij die aanpassing is in Nederland de Stichting Bijstand Buitenlandse Werknemers opgericht (NB, een particulier initiatief; in hoofdzaak van de kerken!). Die Stichting wordt voor 70% gesubsidieerd door de Regering. Ik heb eens uitgerekend, dat zij in 1970 voor één buitenlander f 300 krijgt.

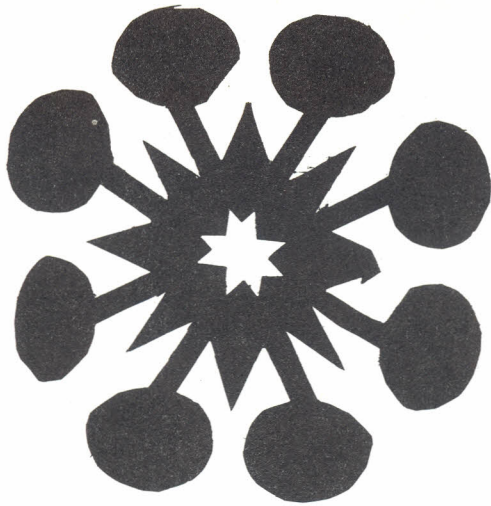
Over HUISVESTING is, denk ik, wel genoeg bekend. De oplossing van de huisvestingsproblematiek vraagt eigenlijk niet meer, dan een flinke investering in nieuw te bouwen pensions. Die investering komt er in de loop van de tijd weer helemaal uit, inclusief rente. Het bedrijfsleven — winst ruikend — heeft wat dat betreft wel eens incidenteel een initiatiefje getoond. De overheid doet niets.

Het valt me steeds weer op: Buitenlandse werknemers, die zgn. officieel geworven worden, moeten eerst een medische keuring ondergaan (Stel je voor dat we teringlijders in huis halen). Toch hebben we er geen bezwaar tegen, dat deze mensen eenmaal in het land, gehuisvest worden in logementen die de kwalificatie „pestholen” niet zou misstaan.

In het algemeen wordt het overheidsbeleid in de westelijke landen (en ik denk daarbij in het bijzonder aan dat van Nederland) t.a.v. de buitenlandse werknemers gekenmerkt door: Krenterigheid, kortzichtigheid, egoïsme en een totale afwezigheid van een gevoel voor medemenselijkheid.

Wie dat veel beter duidelijk maken dan ik, in dit kleine artikelje, dat zijn de Ministers Roolvink, Klompé en Polak in hun „Nota Buitenlandse Werknemers” van 14 januari 1970: Deze Nota is verkrijgbaar voor f 1,54 bij de Staatsdrukkerij in Den Haag. Let echter ook op de advertentie achter in dit blad.

Gerrit

leven is energie is vrij

Het is al een heel oud stuk, een diggersmanifest uit Amerika, het stond in IT en Love Voor Humanisten" kan het wellicht ook geen kwaad . . . (ed plieger) Een rivier is een slangachtig lichaam uit water bestaand, vrij naar het noorden of zuiden, oosten of westen stromend.

Het is een stroom energie, uit een bron voortkomend zich verspreidend: winde van de stroom.

Een bliksemschicht heeft steeds weer een andere vorm: het herhaalt zich nooit op dezelfde wijze.

Met zijn vertakkingen lijkt het een kosmische dans, gedurende een seconde zichtbaar: een korte schicht: voorbij.

Energie, een steeds weerkerend levensmodel op deze planeet, die we aarde noemen, beweegt zich vrij als een stroom, als een bliksemschicht. Energie is vrij. Ze verspreidt zich van de bron in iedere richting.

Energie kan veranderen, de vorm kan veranderen, de richting kan veranderen. Energie staat net als de zon in wisselwerking met zichzelf. Het splitst zich en zendt delen (energie) uit, die naast andere dingen ook de planeet aarde vormden: eens was de planeet aarde zuivere energie, zoals de zon nu nog zuivere energie is. Dat was 2 miljard jaar geleden.

Toen vormde de aarde door de eigen beweging en de draaiing om de zon, vaste, vloeibare en gasvormige materie.

In de loop der tijd werd de hele planeet met een zee bedekt, die rijk was aan mineralen en „zout" smaakte. Planten en bacteriën begonnen zich te ontwikkelen . . . veranderden hun groeiproses . . . veranderden hun vorm. Na verloop van miljoenen jaren trok het water zich terug. Delen van het plantaardig en dierlijk leven, leerden buiten het water te leven. Ze pasten zich aan het landleven aan, het land dat zich nu uit het water verhief — de stralen van de zon-energie werden tot leven — of beter: de energie nam de vorm van dier, mineraal en plant aan. En alles was vrij.

In ons zonnestelsel, was een vrije planeet (aarde) geboren, getrouwd met de zon, die haar vader is.

Spoedig trokken vrije dieren over de planeet, voeden zich met de vrije plantengroei langs rivieren en beken, die vrij stroomden.

De dans van de energie is de loop der tijd, is het verleden . . . is de tegenwoordige tijd . . . zal uitlopen in de toekomst.

Iedere vorm is energie: alles wat we zien, horen, aanraken, voelen, denken is energie.

De komputer, die we hersenen noemen, is het gevoelige orgaan (instrument), dat het ons mogelijk maakt, de energiestroom, die we bewustzijn noemen, te onderkennen. Bewustzijn is de bron en is iedere vorm, die het bewustzijn (god) als energie aanneemt . . . wat wij op het hoogste nivo als onszelf ervaren. En bewustzijn is vrij. En wij zijn vrij, net zoals het bewustzijn . . . zoals de planeet aarde . . . vrij is.

Dat wat wij bewustzijn noemen, is god, ben ik, ben jij, is vrij.

Einstein noemde het een „algemene veldtheorie" (van energie), dat alle energie het verschijnen van dezelfde bron van energie is.

Ik, ij, wij allemaal zijn vrij en de planeet aarde is ons geboorterecht. De aarde behoort ons allen toe, ze is onze moeder, die ons steeds weer alles geeft, waarom we haar vragen. We moeten onszelf slechts bevrijden, van het gebonden zijn aan dingen . . . aan ideeën . . . aan eigendom . . . aan titels . . . aan formele zaken.

Vrij is een woord, maar het is meer dan zo maar een woord . . . het is een begrip, en het is meer als zomaar een begrip . . . het is een levensstijl, die door vrije mensen geleefd wordt, die vol vreugde in communes . . . in stamverbanden . . . in families leven en werken, die vrije kinderen groot brengen in een vrije gezonde atmosfeer. Vrije kinderen behoren niet toe aan een ouderpaar; ze zijn een deel van een familie; ze genieten alle voordelen, die aan een deelnemer van een vrije familie toekomt; ze vervullen de behoeften van ieder ander lid van de familie.

Op ieder ogenblik is ieder lid vader-moeder-zoon-dochter en de rollen zijn verwisselbaar en wisselen ieder ogenblik.

De familie is niet meer beperkt tot een man-vrouw-kind relatie: de familie breidt zich uit, om de gehele mensheid te omvatten.

Wij, als vrije mensen, leven nu en nu in het tijdperk van de waterman, het sterrebeeld van de liefde en de vrede. Geloof niemand die je wijs wil maken, dat we dat pas op een veel later tijdstip kunnen verwachten.

Jij, bent een mens van deze tijd en leeft in deze tijd; het is het tijdperk, waarin religie en filosofie één zijn en hun uitdrukking vinden in een wijze van leven en liefhebben, die vol vreugde is, waarin iedere familie één is, zoals we allen één zijn.

Degene die slaat en de geslagene zijn één, de gevangene bewaarder en de gevangene zijn één, de koper en de verkoper en de goederen zijn één.

De tijd is nu gekomen, om degene die slaat, de gevangene bewaarder, de koper en de verkoper in ieder van ons te bevrijden.

Het is nu tijd, de oude vormen af te leggen, de vormen die ons van elkaar scheiden . . . die ons tot slaaf maken, die ons in tweeën doet delen.

En om dat te bereiken, moeten we op het hoogste nivo beginnen — en het hoogste nivo is niet dat van de regering, de organisatie, de institutie, dat is het laagste nivo van bewustzijn . . . het hoogste nivo zijn we zelf . . . ieder van ons. Werkelijkheid is dat, wat jij ervan maakt. De dagen, waarin de machtselite de werkelijkheid voor jou bepaalde, zijn voorbij. Ze zijn dood, of heb je het nog niet gemerkt?

Laat je niet langer door koninginnen en koningen, door presidenten, leraren, ouders, rijkards, ondernemers, politiemannen en soldaten dom houden:

Nar, de een na de ander vertellen ze jou, wat de werkelijkheid is, stellen ze grenzen vast, bouwen ze muren, zuigen de energie uit je, lokken je in de gevangenis en concentratiekampen van hun gedachten en opvattingen. Het zijn niet de drugs, die de wereld veranderen, het zijn de vrije mensen, die vrij leven, vrij handelen, vrij in relatie staan tot elkaar, vrij lief hebben, die vrij zijn. Het is nu de tijd uit het maatschappelijk systeem te breken, de structuur opzij te schuiven, die ons leven belast. Te geloven, dat wij binnen de structuur (establishment) kunnen werken, om een maatschappelijke verandering (revolutie) te bereiken, betekent onszelf vernietigen, het zou onze energie versplinteren en ons van onze visie beroven.

Regeringen zijn bedensels, met behulp waarvan gewetenloze en onbekwame lieden de hoop wekken, dat de opheffing van al het kwaad in de toekomst ligt. Hoe vaak heb je al niet gehoord: „Heb nu maar een beetje geduld, de regering doet wat ze kan" . . . etc. etc. . . ?

Regeringen werken zonder onderbreking aan het oplossen van de problemen van gisteren, zonder enig zicht in het heden, terwijl ze geloven, dat ze werkelijk voor de toekomst werken: wel, we hebben de toekomst, waarvoor zij werken, gezien en we weten, dat die niet kan bestaan zonder nog meer politie, nog meer soldaten en onophoudelijke onderdrukking. Ondertussen vertellen ze ons, dat ze werken aan de oplossing van de problemen . . . alles wat ze nodig hebben is tijd.

Dit is de geschiedenis van de machthebbers en van het establishment sinds Egypte, meer dan 5000 jaar geleden en er is niets veranderd. Nog steeds laten de mensen zich de werkelijkheid voorschrijven door de machthebbers i.p.v. zelf die werkelijkheid te bepalen.

Alleen jij kunt jezelf bevrijden. Geen enkele regering zal een verordening uitvaardigen, die jou vrijmaakt. Nieuwe machthebbers hypnotiseren nu de jeugd: „Stem op mij en ik beloof je te handelen, dingen te doen”. „Wat te doen”? Wanneer? Waar? Wie? Zullen ze werkelijk de FBI opruimen? De CIA? De andere onzichtbare machthebbers? De regeringen binnen de regeringen? Het militair-industriële kompleks? Willen ze dat echt? Kiezen? Waarom? Doe niet mee aan deze „stem op mij” farce mee!

Laat je niets voorschrijven: stem niet.

Laat je niet bedonderen, wordt niet medeschuldig aan de misdaden.

Stap uit het maatschappelijk systeem, uit de maatschappelijke vormen. Waarom speel je mee? Waarom wil je dat iemand je „beheerst”? In plaats van naar het stemlokaal te rennen, loop liever naar je eigen huisdeur, doe hem open en laat hem open staan. Doe het nu. Wanneer je bang bent, dat iemand je slaat of arresteert — het slot op je deur zal je toch ook niet beschermen . . . alleen je vibratie, je levensstijl kan dat.

Jij bent vrij. Ieder van ons is het centrum van het universum. Het leven begint in ons zelf en stroomt naar buiten in alle richtingen.

De bewustzijnsenergie als bron of als centrum openbaart zich in de vormen, die we door onze zingeving als de wereld om ons heen ervaren. Zo schep ik, als centrum van de wereld, die ik ervaar.

Tot nu toe, hebben alle revoluties, onverschillig hoe inspirerend hun idealen ook waren, bijna van het begin af, als resultaat gehad een vervanging van de ene machtsstructuur (heersende klasse) en hun dogma's (ideologie) door een andere machtsstructuur met de daarbij behorende dogma's, die vervolgens de mensen opgedrongen worden.

Hier proberen we een vrije stad te scheppen. Een vrije stad, waarin geen geld nodig is; wanneer we honger hebben, kunnen we geen geld eten; wanneer we kleren nodig hebben, kunnen we geen geld dragen; wanneer we een dak boven ons hoofd nodig hebben, moeten we een huis hebben, we kunnen niet in geld wonen.

Een vrije maatschappij of het nu een land of een stad is, begint bij de mensen in die maatschappij.

De schepping van een vrije maatschappij kan pas met een groep mensen beginnen, die een gemeenschappelijk ideaal hebben, waar ze naartoe willen werken, om uiteindelijk zo te leven, zoals ze dat wilden.

Geen enkele kunstenaar, schrijver, dichter, of mens met dit vrijheidsideaal kan dan zijn werk nog aan een ander mens verkopen. Zo bevrijden we ons van de binding aan die produkten: we heffen het eigendomssysteem op, we dragen onze produkten over aan waar ze werkelijk thuis horen; ze behoren ons allen toe, alleen die aan de ont-plooiing van het leven deelhebben.

We staan op de drempel van een nieuw begin . . . we kunnen alle kanten uit, alles doen . . . het ligt slechts aan jou.

Bevrijd je van de binding aan eigendom en bezit. Vertrouw jezelf, je broeders, je planeten.

Energie is vrij. Jij bent energie, ik ben energie, in jou is energie en die stroomt naar buiten in iedere richting, alles omvattend.

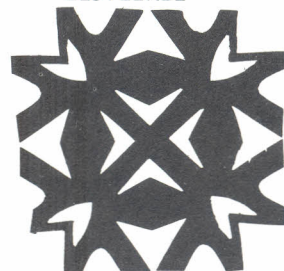
De tijd ligt voor je. De tijd is nu aangebroken. Vandaag is de eerste dag in je verdere leven.

COMMENTAAR BIJ LEVEN IS VRIJ ENERGIE IS VRIJ

In dit artikel krijgen we een recept voorgeschreven om ons te bevrijden van de huidige en eventuele nieuwe machthebbers.

„Gedraag je als een vrij mens en je bent een vrij mens”. Was het maar waar! Het oprichten van alternatieve scholen, parlementen, communes enz. is een stap in de goede richting. Maar alleen daarbinnen kan je je vrij voelen en die vrijheid zal alleen getolereerd worden wanneer je als groep geen gevaar oplevert voor de huidige machtsstructuren. Als dat het geval wordt, zou ik graag willen weten hoe die vrijheid te behouden zonder een revolutie, zelfs zonder te mogen stemmen.

ELS PEEKEL

A AN EEN REKRUUT

Je moet niet denken, dat een soldaat iedere dag alleen maar rats, kug en bonen met gebakken baarmoeder of gehakte trapleuning te eten krijgt. Op de Kromhout-kazerne in Utrecht, bekend om zijn voeding (stakingen), kregen ze op 30 april het volgende dagmenu:

'S MORGENS

Zoete broodjes (van de warme bakker)
Kunstig gedraaide loeren

'S MIDDAGS

Zootjes soep
In de maag gesprietste stoofkool met gehakte puf
Gehachelde bout
Geflooid flikken (tafelgelden)

'S AVONDS

Poets à la meunière
versteende donders
tegen betaling een neus- of oorlammetje.

OVERIGENS BEN IK HET NIET EENS MET DE VVDM,
DAT MILITAIRE PARADES AFGESCHAFT MOETEN
WORDEN. ER ZIJN NOG VEEL TE VEEL OPERETTE-
LIEFHEBBERS IN NEDERLAND.

OUWE JOEKEL TEGEN OLIEBOL BIJ DE DIENST-
KAPPER: WAAROM HEB JIJ JE HELM BIJ JE; DENK
JE DAT DIE MAN HET ZO NIET KAN?

VERSCHIL TUSSEN KATH. EN PROT. MIL. TEHUI-
ZEN: HEINEKENS EN AMSTEL BIER. MAAR ZOU-
DEN DIE ER SOMS ACHTER ZITTEN, DAT ZE NIET
WILLEN SAMENWERKEN?

ZEI MIJN SLAPIE TEGEN ME, TOEN MIJN MEISJE
ME IN DE STEEK GELATEN HAD: ACH, KOP OP.
JE MOET MAAR DENKEN: UIT, GOEIE GEWOONTE.

MEN KLAAGT EROVER DAT ALLE DPI. MILITAIREN
'S AVONDS VAN HALF ZES TOT HALF NEGEN OP
BED LIGGEN. MAAR WAT MOETEN ZE ANDERS
MET ZO'N WEDDE?

DE MINISTER AARZELT OM DE WEDDE VAN DPL.
MILITAIREN TE VERHOGEN, WANT „ZE VER-
ZUIPEN HET TOCH MAAR“. MAAR MOETEN ZE
DAN MAAR DE HELE AVOND OP BED BLIJVEN
LIGGEN?

**N 70 betekent
dat 1970 een
natuurbescher-
mingsjaar is.**

KOMMUNIEKAATSIE-ADVERTENTIES:

Kom eens een joint roken of een kop thee drinken.
Je kan ook blijven slapen bij
Marijn
Crooswijkseweg 176, Rotterdam. Tel. 010-125075.
(s.v.p. van tevoren even bellen, ik ben ook wel eens op
stap).

Gevraagd mannelijke en vrouwelijke modellen
t.b.v. Libertijns naakt.
Brieven onder nr. 6, aan de redactie van dit blad.

Advertentie

Wie helpt mij af van mijn exemplaar van de

Nota Buitenlandse Werknemers
(Brief v.d. Minister van Soc.
Zaken aan de Tweede Kamer
dd. 14-1-'70)

Ik wil het kreng niet langer in mijn bezit houden.

GELD TOE! ! ! !

Brieven onder no. **X**